

ikke har forståelse for, er, hvis det bare bruges som et slet skjult ønske om at tage stilling for tilstanden status quo og til at sige, at man ikke vil gøre noget, for så burde man sige det. Hvis regeringen rent faktisk har besluttet, at det skal forblive, som det er, synes jeg, at man bare skulle sige det. Det er mere oprigtigt.

Jeg vil i hvert fald opfordre til, at vi prøver at finde en tidsfrist, der er nogenlunde afgrænset – 2 år er foreslået, og det synes jeg er meget fornuftigt – og at vi i den periode også får det store perspektivforslag om at genskabe naturen med i sådan en analyse. Så kunne vi måske blive enige om det i udvalget, både med Socialdemokratiet og regeringen. Det vil vi i hvert fald gerne prøve at undersøge fra Enhedslistens side.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Bodil Kornbek som ordfører.

Bodil Kornbek (KRF):

Vores ordfører på området, hr. Mogens Nørgård Pedersen, kunne desværre ikke være til stede, så jeg vil kort redegøre for Kristeligt Folkepartis holdning.

Kristeligt Folkeparti er i udgangspunktet ret utilfreds med både den tidligere og den nuværende regerings håndtering af denne sag. Den tidligere regering vidste udmærket, at koncessionen ville udløbe i år 2001 og havde ikke nogle konkrete løsninger til, hvordan man ville løse problemerne i år 2000. Vi støttede derfor en forlængelse med 2 år for at få belyst, hvilke løsningsmodeller man kunne forestille sig kunne tilgodeses alle parter på en tilfredsstillende måde.

Kl. 18.05

Nu kan man ellers lave meget på 2 år, bl.a. føre valgkamp og skifte regering, men det er den politiske beslutsomhed åbenbart ikke blevet større af, og man har da heller ikke præsenteret en reel løsning i denne sag. Tværtimod får vi nu præsenteret et forslag, der betyder, at vi i praksis kunne komme til at stå her endnu en gang om 5 år, og at vi kunne have skiftet regering igen, uden at vi ville have fået præsenteret en politisk løsning.

Når det er sagt, er vi enige i, at det er vigtigt at finde en løsning, der tilgodeser flest mulige hensyn, således at lokalsamfundet kan leve med løsningen. Men kriteriet for en løsning bør i udgangspunktet ikke være at få de forskellige parter i lokalsamfundet til at enes, men at få de for-

skellige miljømæssige aspekter til at gå op i en højere enhed.

For Kristeligt Folkeparti er det centralt med en helhedsorienteret løsning; en løsning, der sikrer fiske- og faunabestanden i hele Gudenåsystemet; en løsning, der sikrer, at Tange Sø bevares med den nuværende vandstand; en løsning, der sikrer, at man i videst muligt omfang kan fortsætte en produktion af grøn el på Tangeværket.

Vi vil på trods af vores irritation alligevel stille os nogenlunde over for forslaget her i mangel af bedre. Vi ser dog meget gerne, at ministeren under udvalgsarbejdet præsenterer en køreplan for udarbejdelsen af en løsning, så vi ikke står her igen om 5 år uden et konkret forslag.

Skulle det under udvalgsarbejdet vise sig, at det er muligt at få en løsning hurtigere, i hvert fald hurtigere end 5 år, vil vi synes, at det kunne være vældig fint at gå ind i et samarbejde for at få ikke bare den bedst mulige løsning, men også hurtigst muligt.

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):
Allerførst vil jeg gerne sige tak for debatten.

Jeg vil starte med, at jeg noterede mig det, som fru Helga Moos sagde, og jeg lyttede til talen. Det kunne man få meget godt ud af, hvis man altså ville høre ordene. Jeg hørte i hvert fald, at her var tale om, at vi både skulle sikre medejerskab, vi skulle sikre medindflydelse, og vi skulle sikre dialog, tillid og respekt for den måde, som vi laver tingene på.

Jeg skal ikke komme ind på en lang diskussion, men jeg vil godt spørge, om alle er sikre på, at de har været forbi Tangeværket, og hvis de nu har været forbi, om de så også har standset op. Hvis man har haft den fornøjelse, at man sådan har været ude at diskutere med folk, vil man opleve, at også her som så mange andre steder er folk dybt engageret. Men det er jo heller ikke sådan, at det er et engagement, som ikke også tager udgangspunkt i, at der er forskellige holdninger til, hvad folk gerne vil. Det synes jeg da kun er fair.

I virkeligheden må jeg sådan set konstatere, at jeg får god opbakning til forslaget. Det mest overraskende for mig var måske, at jeg også fik opbakning fra Socialdemokratiet, fra fru Pernille Blach Hansen. Den eneste forskel var sådan set, om det skulle være 2 år eller 5 år.

Der sad jeg jo og lyttede og tænkte: Gad vide, når man har haft al den tid, når man har kunnet få lov til nøjagtigt at beskrive, hvad sådan en gruppe skulle arbejde med, og når man har væ-